Unei statui de cenuşă/ Avatar

Eugen Dorcescu

EUGEN DORCESCU

Unei statui de cenuşă

I

E viaţă viaţa mea de astăzi? Nu!
E moarte oare? Nu. Nici moarte nu-i.
E moarta-mpărăţie-a nimănui,
În care nălucim doar eu şi tu.

Absentă, dar mai vie ca oricând,
Cu ochii tăi de neagră catifea,
Mai vie, mai prezentă, mai a mea,
Decât mi-ai fost cândva, în trup şi-n gând,

Mai duh, mai vis decât ai fost cândva,
Acceptă-mă, nemernicul ce sunt!
Tu, moarta mea! Tu, neuitata mea!

II

Urăsc fiece loc în care-am fost
Cândva noi doi. Fiece loc şi timp.
Fiece zi, oricare anotimp…
Mai bine ar fi fost de n-ar fi fost!

Urăsc pustietatea mea de-acum,
Urăsc absenţa ta, ce m-a strivit.
Pe mine mă detest, cel mai cumplit,
Căci aş dori să mor, şi nu ştiu cum.

Cohorte nesfârşite de experţi,
În ale vieţii veşnice, îmi spun
Că ne vom revedea, că Domnu-i bun,
Că va ierta păcatul meu de-acum…

Ci tu, de-o fi aşa, să nu mă ierţi!

El Caballero

Prietene, de te-ai ivi acum,
La uşa mea, de-un veac pecetluită,

Şi-ai spune: „Spre soţia ta iubită,
Cum bine ştii, nu e decât un drum”,

Sătul de subterfugii cronofage,
De viaţa fără ţel şi înţeles,
Sătul de mine însumi, mai ales,
M-aş ridica şi-aş zice, simplu: „Trage!”

*

El Caballero

Amigo, si aparecieras ahora,
Ante mi puerta hace un siglo sellada,
Y dijeras: „Hacia tu esposa amada,
Como bien sabes, no hay sino un camino”,

Harto de cronófagos subterfugios,
De una vida sin meta, ni sentido,
Harto de mí mismo, más que de todo,
Simplemente en pie, diría: „Dispara!”

Traducción del rumano al español: Rosa Lentini

Avatar III

Acelaşi clopot sună în cetate
Ca şi atunci, demult. Îl recunoşti?
Pe dealuri, împrejur, vrăjmaşe oşti,
Barbare oşti, pândesc, împrăştiate.

Sunt zorii clari. Pătrunde prin fereşti
Nepăsătorul soare. Şi te-arată
Pe scări, în sala amplu luminată,
În sala unde-ai fost. Şi unde eşti.

Era aceasta dimineaţa-n care
Am fost lovit? Când am căzut pe zid,
Sub ceru-nalt, tranşant şi translucid,
Învălmăşit în sânge şi sudoare?

Aşa ne-am regăsit: Cu ochii grei,
Plini de păduri, de ziduri şi de lupte.
Şi-am reluat cuvintele-ntrerupte
De neagra moarte, de tăcerea ei.

Întoarce-ţi iarăşi chipul către mine,
Frumoaso! Fascinantul meu abis!

Cu gândul, şi cu trupul te-am deschis
Şi-acum şoptesc, privindu-te: E bine!

Ce-adânc plutim în vreme! Ca şi cum
Totuna-s clipă, veac, eternitate.
O, luminoasă sincronicitate!
Străvechi vom fi. Şi vii. Ca şi acum.

Avatar IV

Un gnom, luând sublimul prea uşor,
Nepricepând, în mâzga lui, cu cine
Se-ncumetă, a ridicat spre mine
Un braţ necugetat, dezgustător.

Surprins de lovitură, am căzut.
Dar, s-a trezit, în chiar fatala clipă,
El, Lupus lupus, şi-a venit, în pripă,
Să facă, şi acum, ce-a mai făcut.

Priveam, printre crenele, câmpul gri,
Pe care fiara fulgera, în goană,
Spre arătarea tâmpă şi vicleană,
Ce-a cutezat, rânjind, a ponegri.

Şi-am contemplat, sub cerul mohorât,
Al cruntei înnoptări medievale,
Cum eu, însoţitorul Umbrei tale,
Cum eu şi fiara i-am sărit la gât.

Apoi, am stat, pe marginea genunii,
Noi, dublul nepătruns, întunecat,
Lupul şi eu, pe câmpul sfârtecat:
Doi colţi însângeraţi, în raza lunii.

(Naţiunea, 11 februarie 2016; Portal Măiastra, 1, 2016)